

[Poul Møller.]

på, at disse overskud har en tendens til at blive større end budgetteret. Jeg kan f. eks. tage det år, vi er i. Da indeholdt finanslovforslaget et kasseoverskud på 233 mill. kr., men nu regner den højtærede finansminister med, at der vil være et kasseoverskud på 750 mill. kr., og vi er ikke færdige med finansåret endnu. (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Det bliver større!). Også end 750 mill. kr.? Det vil sige, at det går hastigt. Men vi bevilgede 233 mill. kr. Vi kan altså risikere ved at bevilge 1 milliard for næste år, at finansministeren får 1.500-1.600 mill. kr. i kasseoverskud i stedet for. Så vil finansministeren sige: nej, for det er inden bevillingen, og en finansminister skal måske sige, at han ikke tror, at han får flere penge i kassen. Men der er visse ting, der tyder på det. Hvis man derfor ønsker 1.000 mill. kr., er det et spørgsmål, om man skal budgettere med og bevilge 1.000 mill. kr. eller måske bevilge et mindre tal og så regne med, at finansministeren nok når derop.

Vi kan fra konservativ side acceptere, at der budgetteres med et overskud under forudsætning af, at dette overføres til nationalbanken og ikke længere kan anvendes til statens almindelige udgifter. Spørgsmålet om størrelsen af dette overskud ønsker vi drøftet nærmere, og vi ønsker også belyst, hvorfor man vil have så stort et overskud.

Et det handelsbalanceunderskuddet, der gør, at man vil sigte så højt? Og tror man så, at de midler, man tager i anvendelse, vil nedbringe handelsbalanceunderskuddet? Tror man, at den forbrugsbegrænsning, der finder sted som følge af selskabsskatternes forhøjelse, arveafgifternes forhøjelse, indførelse af strømavgift og energifgift i Danmark er med til at begrænse vort handelsbalanceunderskud? Tror man, at en fordyrelse af den danske produktion vil medvirke til at begrænse handelsbalanceunderskuddet? En fordyrelse af den danske produktion vil da medføre, at de importerede varer vil blive billigere og klare sig bedre i konkurrencen med den danske produktion, og alt andet lige vil det derfor forøge handelsbalanceunderskuddet. Et er, at man kan være tilhænger af overskudsteorien for at bremse handelsbalanceunderskuddet, men det er ikke lige gyldigt, hvilke midler man tager i anvendelse for at få et overskud. Hvis de direkte belaster produktionen og vanskeliggør det for os at konkurrere, vil de snarere føre den modsatte vej.

Er det lønforhøjelserne, som er skyld i, at man nu vil have et større overskud? Jeg ved det ikke. Jeg ved, at forliget inden for Arbejdsgiverforeningens område indeholder en merudgift på 113 mill. kr. Hvis vi skal gøre den samfundsøkonomiske virkning op, bliver det vel 3-4 gange så meget. Men hvorfor vil finansministeren have 300-400 mill. kr. mere i statsoverskud? Er det, fordi han vil inddrage denne lønstigning igen? Er det, fordi han er bange for efterspørgselspresset, der kommer af disse lønstigninger? Ifølge de tre vise mænd vil produktiviteten stige 3 pct. i det kommende år, og man kan derfor tage indkomststigninger på 3 pct. Man har, så vidt jeg ved, holdt sig på 2,8 pct., altså inden for de 3 pct.s margen, som de tre vise mænd afsatte, og dette skulle da ikke medføre et ekstra efterspørgselspres, som vi ikke har råd til. Så kan det kun være et utjenligt middel samtidig at føre foranstaltninger igennem, som ikke vil fremme produktiviteten, men vil belaste produktiviteten som f. eks. selskabsbeskatningen, strømavgiften o. s. v.

Der kan også være den forklaring på ønsket om et så meget større statsoverskud, at man vil anvende eller lade nationalbanken anvende disse flere penge til køb af obligationer og dermed støtte obligationskurserne. Det er jo et uhyre rimeligt formål, når man ser, hvordan det ligger med obligationskurserne, men vi må bare gøre os klart, at i det omfang, man bruger overskuddet til køb af obligationer, bruger man det ikke til at presse efterspørgslen eller investeringerne i samfundet ned. Så går det til at støtte investeringerne i samfundet, det går ud i arbejds løn og derefter ud i efterspørgsel. Det er helt klart.

Det kan være et formål at støtte obligationsmarkedet, men jeg vil dog gerne sige, at den lige vej til at støtte obligationsmarkedet er vel ikke først at fratage folk pengene for at overføre dem til staten, for at denne kan overføre dem til nationalbanken, for at nationalbanken kan købe obligationer. Den lige vej måtte dog være at få folk til selv at købe obligationerne for deres egne penge. Det er i hvert fald